

"ישיבישע בלאט"

"לאמדעס" ב"דף היומי" בשו"ת ומ"מ

"מראי מקומות"

תודה ת"ש, מדבריהם נראה שבמעשה גמור נאסר גם להדיוט מה"ת, ועי' רש"י ותוס' ע"ז נב: שנראה דלהדיוט הוא רק אסור מדרבנן, ועי"ש ברמב"ן.

המדמע וכו' חייב, ובקה"י ע"ז כב' תמה למה נידון משום מזיק הרי רק הכניס פירותיו של חבירו לספק והוה לן למימר ספק ממונא לקולא, עי' תי', וע"ע אור שמח שכירות י' ה'.

לצעורי קמכוון, ובפלתו ד' ג' ביאר המחלוקת דתלוי האם אדם אוסר דבר שאינו שלו הוא מה"ת או מדרבנן, דמה שאומר לציעורי זה ספק ולכן אם היה אסור מה"ת מחמירים, ועי' אחיעזר ח"ב ה' ד' שהקשה באמת למה לא נאמינו במה שאומר שבא לאסור, ועי' ח"י הגרש"ש ליקוטים סי' א'.

וברמב"ם שחיטה ב' כא' כתב שני הטעמים שאין אדם מישראל אוסר דבר שאינו שלו שאין כוונתו אלא לצערו, וקשה למה הוצרך לשניהם, ועי' פליתי ואחיעזר מש"כ כל אחד לפי דרכו.

ברש"י ד"ה בישראל מומר כתב דאם יש לו בה שותפות לא אמרינן לציעורי קמכוון, ובתוס' חולק וכן פסק הרא"ש, ובטוש"ע סתר עצמו בין חו"מ שפה' ב' דפסק כרש"י, לבין יו"ד קמה' ח' דפסק כרא"ש, עי' ב"ח וש"ך סי' ד' סעי' ד', ובדרישה בחו"מ שם מש"כ ליישב דברי הטור.

ת"ש המטמא והמדמע וכו', ה"נ בישראל מומר, והקשה הב"י ד' ד' למה לא מוקמי לה בנכרי?, ותי' באחיעזר ח"ג לז' א-ג שבזה לא היה נידון של היזק שאינו ניכר עי"ש עוד.

התרו בו וקבל עליו התראה וכו', איל לך מומר גדול מזה, ועי' פר"ח ד' ט' וש"ך וט"ז שם אי נעשה מומר לגמרי או רק לגבי הא דל"א לציעוריה קמכוון, ועי' אחיעזר ח"ב ה' א' דבעי שיעבור לבסוף ואז נעשה מומר למפרע משעת ההתראה.

ע"ב

השוחט לתוך ימים, עי' ראש יוסף מה שדן אי שחיטתו אסורה משום דנראה כעו"ז, או שמא יאמרו תקרובת ע"ז מותרת באכילה, עי"ש מה שדקדק מלשונות הגמ' והראשונים.

ואם עשה כן צריך בדיקה אחריו, וברש"י מבואר שהבדיקה כדי לפוסלו, עי' רשב"א תורה"ב א' ג', אמנם ברמב"ם שחיטה ב' ו' מבואר להדיא דהבדיקה כדי להכשירו, ועוד נחלקו האם דין גם נאמר לגבי שוחט לתוך ימים ונהרות, עי' פלתי יב' א'.

השוחט לשום עולה וכו', ברש"י מבואר דהפסול מדרבנן משום מראית העין, ועי' ב"י וב"ח ריש סימן ה'.

לע"נ הג"ר חיים בן-ציון בה"ג רבי משה זצ"ל נלב"ע טו' כסלו תשעה

להנצחות והארות 0527652935, או 7652935@gmail.com לקבלת הדף במייל שלח

בקשה לכתובת זו, והדף יישלח אליך בל"ג מידי יום.